

Spørgsmaalet. Det forekommer mig at være en noget tvivlsom Hjemmel, der i Lovn af 9. April 1907 er for den med Arbejdsløshedskasserne etablerede Arbejdsanvisning. Jeg indrømmer, at det er af Interesse for Arbejdsløshedskasserne, at Arbejde anvises saa hurtigt som muligt til dem, for hvem der findes Arbejde; men da Loven ifølge dens § 1 kun omhandler Arbejdsløshedskasser, har man i Virkeligheden indsmuglet noget andet under den, idet Arbejdsanvisningen ogsaa, saadan som den er etableret, har andre Opgaver end at være til Støtte for Arbejdsløshedskasserne, blandt andet har den jo en Opgave i statistisk Retning for Fagforeningerne, idet disse har Brug for disse Anvisningskontorer i statistisk Øjemed, idet de ogsaa er et Magtmiddel, et Vaaben i den faglige Strid. Arbejdsanvisningskontorerne løser derved en Opgave, som ligger udenfor Lovens Bestemmelser, og jeg anser det, som sagt, for at være tvivlsomt, om der i Virkeligheden er Hjemmel dertil i Loven.

Nu er der af den højtærede Indenrigsminister her i Tinget fremsat et Lovforslag om kommunale Anvisningskontorer, hvorved man vil faa en Arbejdsanvisning, der skal ledes af det offentlige og med Støtte af en Bestyrelse, sammensat af Repræsentanter for begge de to Parter, der har Brug for Arbejdsanvisningen. Det er det, man kalder paritetisk Anvisning, det vil sige Anvisning, der ledes ved ligelig Deltagelse fra saavel Arbejdere som Arbejdsgivere. Det er altsaa et Forsøg paa at gøre Arbejdsanvisningen upartisk. Det forekommer mig urimeligt, at man samtidig med, at man fremsætter dette Lovforslag, ønsker gennem Arbejdsløshedskasseloven at understøtte en partisk Arbejdsanvisning og understøtte den med Statens og Kommunens Midler. I Ændringsforslag Nr. 12 siges der, at for at faa Arbejdsløshedsunderstøttelse skal man have Bevis for, at de offentlige Arbejdsanvisningskontorer ikke kan skaffe Arbejde til vedkommende arbejdsløse. Herved opnaar man to Ting: Staten behøver, naar man har gennemført dette — hvortil der gives nogen Tid —, ikke mere at betale til den partiske Arbejdsanvisning; thi man har da skaffet den noget andet, som kan træde i Stedet, og noget bedre, betydeligt bedre, idet det dog maa erkendes fra alle Sider, at den upartiske Arbejdsanvisning, som er etableret kommunalt med Statens Tilskud, i Virkeligheden er bedre end den, der ledes ensidigt af den ene Part. Man har altsaa noget bedre og behøver selvfølgelig ikke mere at betale til det, som er ringere.

Og saa opnaar man en Ting til, nemlig den Kontrol med Arbejdsløshedskasserne, som man nu mangler. Jeg vil ikke sige, at denne Kontrol bliver gennemført saaledes, at den bliver helt effektiv; men man faar et Middel til at føre Kontrol med Arbejdsløshedskasserne, idet den uægte, den falske Arbejdsløshed ikke kan gaa i Svang uden at kunne kontrolleres. Det kan den nu, og det sker; men det vil den ikke kunne i det Øjeblik, man faar etableret en Arbejdsanvisning, som gør det muligt at konstatere, om det virkelig er Tilfældet, at vedkommende Mand ikke kan faa Arbejde. Det kan man ikke gennem den nuværende Arbejdsløshedskasseanvisning, fordi den ledes ensidigt, og der opstaar de Forhold, at Folk faar Arbejdsløshedskasseunderstøttelse samtidig med, at den faglige Arbejdsanvisning forhindrer dem i at gaa i Arbejde. Selvfølgelig maa Arbejdsanvisningen udvikles, inden dette kan sættes i Værk, og derfor har det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) med Rette foreslaaet, at der skal gaa en vis Tid forinden. Der foreslaas Tiden indtil den 1. April 1915. Efter den Ændring, der er sket i Arbejdsanvisningen, og som jeg ikke har gjort det ærede Medlem opmærksom paa, idet Tiden for Indenrigsministerens Indskriden for at faa Arbejdsanvisningskontorer oprettede er udsat fra 1 til 2 Aar, antager jeg, at man ogsaa burde forandre Tidspunktet her, hvilket jeg herved gør det ærede Medlem opmærksom paa.

Det Princip, der ligger til Grund for vort Synspunkt i denne Sag, er det, at man skal have et aabent Øje for den samfundsmæssige Brøst, som Arbejdsløsheden er, og i det hele taget for de samfundsmæssige Skader, der opstaar paa dette som paa flere andre Omraader, og som sociale Love af denne Karakter søger at raade Bod paa. Samtidig skal man søge at faa Forsikringsprincippet anvendt paa de Omraader, hvor det er muligt at gøre Beregninger gældende, og hvor det er naturligt. Af disse to Grunde har vi stillet os, som vi har gjort. Vi ønskede, som jeg sagde før, Indtægtsgrænserne taget bort, netop for at faa Forsikringsprincippet fastholdt. Vi ønsker ikke at være karrige overfor denne Lovgivning; men samtidig tilstræber vi en Kontrol. Det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk) var meget inde paa Spørgsmaalet om Kontrollen. Jeg tror, at i Virkeligheden er Spørgsmaalet om Kontrollen det, der bevæger ham stærkest af alt det, som han har stillet op, og som har en Del tiltalende ved sig. Han udtalte